

Isabello, támhle na tebe mává elf,“ štouchl „do dívky tatínek. „Podívej, ten na tom bílém poníkovi,“ a ukazoval někam přes rameno dámy stojící vedle něj. Isabella se naklonila přes plot, aby lépe viděla.

Na místo, kudy měl procházet průvod, se sice nahrnula spousta lidí, ale jim se i tak podařilo najít dobré místo. Dokonce i Tilly dobře viděla.

„Říká se ‚plavý‘, tati,“ opravila tatínka s úsměvem. Poník byl nádherný, téměř sněhobílý, s krásnou dlouhou hřívou, která mu vpředu padala přes oči. Zpod sedla mu vykukovala vánoční červenozelená deka a na otěžích mu visely štrápce. Daisy měla na sobě pruhované červenobílé punčocháče, zelenou tuniku a na hlavě malou špičatou elfí čepičku. Isabella se musela kousat do rtu, aby se při pohledu na ni nedala do smíchu, ale vydržela to – vždyť to přece slíbila.

„To je nějaká kamarádka ze školy?“ zajímal se tatínek a s nadějí pohlédl na svou starší dceru. „Je vidět, že je to dobrá jezdka. A vůbec všichni vypadají úžasně. Ti poníci musejí být skvěle vycvičení, když zůstávají v takovémhle mumraji v klidu.“

„Ještě to není úplně kamarádka,“ přiznala Isabella. „Ale mohla by být. Alespoň si to myslím. Slíbila mi, že bych s ní někdy mohla jít jezdit,“ dodala a poslala Daisy milý úsměv. Ta začala dělat obličej vyjadřující její pocity ohledně roztomilého elfího oblečku a její ústa vyslovovala cosi, co Isabella na dálku rozluštila jako *Opovaž se smát!*

